

MIRNICS GYULA

Nem akarok éhenhalni

– Ennél még az is jobb volt, amikor füvet árultál – mondja Maya. A szoba közepén felállított vasalódeszkán lapítja a ruhákat, melyeket tegnap mostak ki Enikettnél a kollégiumban. Az ő bérletükben nincs mosógép: olyan luxus ez, ami nagyon megemelné a lakás árát. Nincs tévé sem, telefon sem. Nikolaus az ágyon ül, fehér, kilós csomagokat pakol egy nagy táskába.

– Akkor meg mindig azzal basztattál, hogy veszélyes játékot üzők, meg hogy milyen hülyéket engedek be a lakásba, akik egyszer fel fognak jelenteni – válaszolja Nikolaus. Amikor füvet árult, Maya állandóan három zárral biztosította a lakást, összerendezte, ha csöngettek és bevonult a szobájába, ha ügyfél jött. Attól félt, hogy valamelyik drogost elkapják és a rendőség kiveri belőle a neppere nevét. Akkorjában sok pénzük volt és Nikolausnak meg volt tömve jóféle holland anyaggal a hátizsákja, Maya is sokat szívott és nagy baráti körük volt. Nikolaus nem tudta őt meggyőzni afelől, hogy az összes vásárlója haver, egyik sem komoly drogos és nem lesz soha dolguk a rendőséggel.

Ez most tényleg egész más. Nikolaus fanyarul beismeri magának, hogy neki sem tetszik ez az új biznissz, de most csak ezzel tud pénzt keresni. Nem akarok éhenhalni, gondolja. Amikor a bombázások első napján lezárták a határokat, felemelte négyszeresére a gandzsa grammjának árát. Így is hamar elfogyott. Amikor háború van, az emberek csak szívnak. Nincs iskola, nincs munka, csak remegnek az ablakok a repülőgépek gyomorhangjára és távoli fingás hangján csapódnak be a lövedékek a kőolaj-finomítóba.

– Nem bírtam a szétszívott vigyorgásukat meg a semmitmondó beszélgetéseiket – mondja Maya és egy új cigarettát gyűr a szája sarkába. – Félttem a rendőségtől. Tudod miiket csinálnak, ha kábítószer-kereskedésen kapnak valakit?

– Na, mit? – kérdezi gúnyosan Nikolaus. Befejezte a fehér csomagok pakolását, előveszi mobiltelefonját és rövid üzenetet küld az ügyfelének. Kell a drága mobiltelefon, mert különben nem tudna üzletelni, de hívni nem akar róla, mert az sok pénzbe kerül. Tíz üzenetet tud küldeni egy hívás árán. Annyi elég is egy hónapra.

– Mit tudom én – mondja Maya. – Csak úgy retorikailag kérdeztem. De gondolom szétvernék a pofádat. A Szerdzso mesélte, hogy őt bezárták egy kör alakú szobába, aminek a falára négy csikot festettek. Mondták neki, hogy mutassa meg a szoba sarkait. Mondja a Szerdzso, hogy nincsenek sarkok, mert ez egy kör alakú szoba. Megverték, aztán megint megkérdezték tőle. Rámutatott a csíkokra. Megint megverték, aztán lecsukták, mert alkoholistá és delírium tremens-e van.

– Te csak vasaljál és ne rendőrozzél nekem – mondja dühösen Nikolaus. Mindjárt itt az ügyfél, ez a hülye csaj meg itt egy bugyiban vasal a szoba közepén. Nikolaus is meztelen: szeretkeztek, mikor hívott az ügyfél, hogy jönne az áruért. Nikolausnak nincs egyetlen szolid ingje, nadrágja és gatyája sem, ezért kell Mayának vasálnia. Közben meg cigizik és hamartórszagú lesz az összes kimosott ruha. – Mindjárt itt az ügyfél.

– Hát pont ez a bajom, – mondja Maya – félek ezektől az új üzleti partnereidtől. Ezekon látszik, hogy már egy csomó embert megöltek. Téged is kinyírnak, ha valami nem tetszik nekik.

– Ezért kell, hogy szép vasalt ingben fogadjam őket – válaszolja Nikolaus. A nadrág már kész van, felhúzza. A vállán tetoválás van: egy négy C betűt elválasztó kereszt.

– Meg a füvel legalább csak azokon a seggfej drogosokon élőködtünk – folytatja Maya. – Most meg úgy érzem, hogy az egész világ az ellenségünk. Társadalmilag nullák vagyunk. Paraziták. Szívjuk az emberek véréért. Ez nagy mocsokság.

Csöngetés hallatszik. Kerepelő, ijesztő elektromos hang. Olyan, mint a légiriadó szirénáié. Nikolaus már azóta ragasztószalagot akar tekerni a csengőre, amióta ideköltöztek. Mégsem tette meg meg. Egyre csak nő körülöttük a kerepelő, ijesztő elektromos hangok száma. A legundorítóbb a nukleáris töltettel felszerelt bomba süvítése. Belefagy az emberbe a szar. Amikor becsapódik, akár a város másik felén, felugranak a poharak az asztalon. Ahogy Ishu, Maya apja megállapította: az a különbség a bombázás és a földrengés között, hogy bombázáskor hirtelen, hangosan megremeg az ablak és nem leng ki a csillár, földrengésnél pedig hosszan, idegesen remeg az ablak és le-föl himbálózik a csillár.

– Add az inget – mondja sürgetően Nikolaus.

Maya egy utolsót simít a világoskék-fehér pepita vászoningen és felemeli. Nikolaus oda-lép érte.

– Azt akarom, hogy abbaahagyd ezt – sziszegi mérgesen Maya. – Nem akarom, hogy folytasd ezt a szart!

– Húz-zál-be-a-szo-bá-ba – tagolja suttogva Nikolaus. Most nincs idő veszekedni. Itt az ügyfél.

Kinyitja az ajtót. Három magas, szélesvállú férfi lép be.

– Szevasz, Nikolaus – mondja a középső, a főnök és kezet nyújt. Bozontos fekete szakállal van, copfba fogott fekete haja, drága fekete bőrkabátja. Pisztolyt visel a hóna alatt, de ezt nem muszáj mindenkinek tudnia.

– Szervusz, Tigris – mondja Nikolaus. Az istenit, gondolja magában, tényleg félek ezektől. Ahogy nyájasan megszorítja a kezem... ugyanígy tekerné ki a nyakam is.

– A kis feleséged? – vonja fel a szemöldökét Tigris.

– A szobában van – válaszol Nikolaus. – Vasal.

– Én is kivasalnám őt – mondja Tigris és röhögni kezd. A másik kettő, a testőrei is röhögnek.

– Mikor passzolod át nekünk őt, Nikolaus? – kérdi ismét a kigyó nyájasságával a szakállal. – A fiúk is meg én is kíváncsiak vagyunk arra, hol szokta kilógatni a kábelt reggelente. Gondoltuk, betömhethetnénk azt a kis lukat.

Röhögnek. Nikolaus is röhög – mi mást tehetne. Mindig poénkodnak Mayán. Amikor először jöttek hozzá áruért, Maya vécén volt.

– Megvan? – fordítja a szót üzletre Tigris.

– Persze – válaszol Nikolaus. – Három táska, összesen 150 kiló. Egy kilós csomagokban. Ahogy megbeszéltük.

– Ahogy megbeszéltük – mondja Tigris. – Megnézhetném?

Nikolaus kinyitja az egyik táskát. Elővesz egy kilós csomagot.

A Tigris kibontja. Cukor van benne. A Tigris elővesz egy kiskanalat a bőrkabátja zsebéből és megkóstolja.

– Hmmmmm, finom – mondja. – Kibaszott jó ez a cukor, Nikolaus.

– Kösz, Tigris – mondja Nikolaus. – Magyarországról hozzák.

– Nagyon jó – mondja Tigris. – Jó trágyájuk van a magyaroknak. Szaros nép, igaz?

– Igaz – mondja Nikolaus.

– Te is magyar vagy, Nikolaus, nemde? – kérdi a Tigris.

– Hát, igen – vonja meg a vállát Nikolaus.

– Meg a feleséged is, nemde?

– Hát, igen.

– Ti is szarosok vagytok? – kérdezi a Tigris.

– Mi sűrűn mosdunk – mondja Nikolaus.

– Jól van – mondja a Tigris. – Nem szeretek szarosokkal üzletelni.

Elővesz egy tömött pénztárcát és leszámol 500 márkát Nikolausnak. Ahogy megbeszéltek. Persze a Tigris busás felárral tudja továbbadni a fővárosi kávéházaknak a cukrot, de oda nem mehet Nikolaus árulni. Ott már szervezeten folyik a csempészett cukor árusítása, nem tűrik a szabadúszókat. Jó üzlet a finom, fehér kristálycukor, amióta a háború miatt visszatartja az állam a tartalékokat, csak kesernyés barna cukrot lehet beszerezni.

A három fekete férfi megragad egy-egy ötven kilós táskát és megindulnak kifelé.

– Majd hívlak – mondja Tigris. – Pomoz' Bog!

– Pomoz' Bog! – int Nikolaus is és bezárja mögöttük az ajtót.

Előjön Maya a szobából. Némán néz Nikolausra.

Nikolaus lehajtja a fejét.

– Nem akarok éhenhalni – mondja.